

Cùng yêu một người

Nếu yêu ai, bạn hãy mạnh mẽ tự tin nói cho người ấy biết. Dù là bị từ chối hay không trái tim bạn sẽ được tự do, đừng chần chừ và dồn ép chính mình.

- Mây, tao thích Phong.

Tin nhắn của nhỏ bạn thân làm nó như đông cứng người. Sao lại có thể như thế cơ chứ! Nó cứ nghĩ Tuấn thích Hà và Hà cũng thích Tuấn. Nhưng không ngờ, người Hà thích lại là Phong, và... cũng là người mà nó thích.

- Mây thiệt hay zõn vậy - Nghi nhanh chóng trả lời tin nhắn của Hà.

- Thiệt đó.- Nghi như lặng người đi. Mới vài ngày trước đây Nghi còn nghe Hà nói xấu Phong, vậy mà hôm nay.... Chẳng lẽ bây giờ nó lại nói với Hà rằng nó cũng thích Phong ư.

KHÔNG, không được, như thế sẽ làm Hà buồn. Nó không muốn Hà buồn chút nào cả bởi vì Hà là bạn tốt nhất của nó.

Nghi biết Phong từ năm lớp 9, năm lớp 10 lại học chung lớp với Phong. Nghi thích Phong bởi sự nghiêm khắc của một lớp trưởng, tính vui vẻ của một thành viên trong lớp và còn vì 1 điều khác nữa.

3 năm rồi, nhanh thật đó, nó giữ chặt tình cảm của mình với Phong mà không dám thổ lộ, nó cũng chưa kể gì về chuyện này với Hà cả. Giờ đây nó đứng giữa 2 sự lựa chọn:

1 là nó sẽ nói với Hà rằng nó cũng thích Phong, từ lâu lắm rồi.

2 là nó sẽ để cho Hà thổ lộ với Phong còn nó, nó chỉ là người đứng sau mà thôi.

Và cuối cùng:

- Vậy thì thổ lộ với Phong đi.

Nó đã lựa chọn cách 2. Tin nhắn này nó không nhận được hồi âm của nhỏ

bạn. Giả như người thích Phong lại là một người khác Hà thì nó sẽ lựa chọn cách đầu tiên và thổ lộ với Phong. Nhưng sự thật thì... Một lúc sau Nghi nhận được tin nhắn của Hà:

- Phong cũng thích tao mà ời! - Nó chết lặng đi. Nhưng rồi nó cũng soạn 1 tin nhắn rồi gửi cho Hà:

- Uh, chúc mừng mà nha. Tao ngủ đã.

Mới sáng nó đã nhận được điện thoại của Hà:

- Mày đi học trước đi, không cần qua chờ tao đâu. Lát nữa Phong qua đón tao đi học .

Ừ, thì nó đi trước vậy. Bỗng dưng chỉ qua một đêm nó vừa mất đi 1 người bạn thân, vừa mất đi người mà nó thích. Nó cảm thấy buồn cô đơn và hụt hẫng lắm, nó chẳng muốn đến trường tí nào. Nằm xuống giường nó tiếp tục ngủ. Khi choàng tỉnh dậy thì...

Trời ời! đã 7h rồi. Nó đã trễ học. Nó đi như bay đến lớp thì Phong và Hà đã có mặt. Hà hỏi nó về lo lắng:

- Sao đến trễ vậy mà?

- Tao ngủ quên mất!

- Nó vừa thở hồn hển vừa đáp.

- Ăn sáng gì chưa?

- Chưa.

- Nó lắc đầu trả lời.

- Lát qua căn-tin nhé.

- Thôi khỏi đi.

- Tự dưng nó nổi cáu với Hà.

Hà viết một tờ giấy gì đó rồi ném qua cho Phong. Nghi muốn biết nội dung trong tờ giấy đó, rất muốn biết. Nó nhìn thấy Hà cười vui vẻ khi đọc được mẫu giấy Phong gửi qua và Phong cũng vậy. Nó thì thào vào tai Hà đủ cho 2 đứa nghe:

- Có vẻ hạnh phúc quá nhỉ. Chúc mừng nha.

Thực sự thì nó đang ganh tị, rất ganh tị với Hà, bỗng dưng nó thấy ghét Hà, tại sao Hà lại cướp đi người mà nó thích cơ chứ?

KHÔNG, là do nó, là tại nó, tại nó, nó đã không đủ can đảm để nói với Phong 3 từ ấy. Tại nó yếu đuối, không phải tại nó ngu ngốc thì đúng hơn. Nó thích Phong từ Trước Hà cơ mà, nó đã giấu tình cảm ấy từ rất lâu rồi, 3 năm chứ ít ỏi gì.

Trời ơi! Nó không có quyền ghét Hà. Hà giỏi hơn nó nhiều, mạnh mẽ hơn nó nhiều vì Hà đủ can đảm để nói ra tình cảm của mình với Phong. Còn nó thì sao? Nghi hơi thắc mắc 1 điều, tại sao cách đây vài hôm Hà còn nói xấu Phong rất nhiều làm cho nó rất khó chịu. Vậy mà giờ đây Hà đã thay đổi 180° để rồi nói rằng rất thích Phong.

Nó đã giấu tình cảm của mình với Phong 3 năm rồi. Nó thích Phong từ 3 năm trước, còn Hà, Hà chỉ mới thích Phong cách đây mấy ngày thôi mà.

Tình cảm nó dành cho Phong lớn lên theo ngày tháng năm, còn tình cảm của Hà đối với Phong có có nhiều như tình cảm nó dành cho Phong hay không? Nó mới người xứng đáng với Phong hơn. Nó sẽ giành lại Phong từ tay Hà. Nhưng nếu nó nghĩ vậy, nó làm vậy thì nó với Hà có còn là bạn bè tốt nữa không? Liệu như thế có phải là một người bạn thật sự hay không? Vả lại cũng do nó, do nó lựa chọn giữa 2 cách.

Nó đã chọn tình cảm bạn bè chứ không phải là thứ tình cảm vượt qua giới hạn. thôi thì nó với Phong chỉ là bạn vậy, còn mối tình cảm kia nó sẽ sắp xếp vào 1 ngăn nào đó trong tim để rồi 1 ngày nào đó nó sẽ quên Phong đi. Sẽ nhanh thôi.

Nghi ơi! Lát chờ tớ về với nhé! Tiếng Hà gọi-Còn Phong.

- Nó có vẻ ngạc nhiên xen lẫn tò mò - Thì đi chung luôn. Nó hơi bối rối khi nghe Hà nói vậy. Đi chung ư??? Hà và Phong sẽ nói chuyện vui vẻ với nhau còn nó thì lẻo đẻo theo sau mà nhìn, mà nghe, mà ngó 2 đứa nói chuyện. Sao nó giống “kì đà cản mũi vậy”?

- Thôi Hà với Phong về trước đi. Tôi còn vào thư viện mượn sách nữa nên sẽ về sau.

Rồi nó chạy ù đi. Không phải nó muốn mượn sách mà vì nó muốn né tránh Phong và Hà, nó không muốn nhìn thấy cảnh 2 người “tay trong tay” vui vẻ nói chuyện. Nó muốn né tránh được Phong càng xa thì càng tốt. Tốt nhất nó nên chuyển lớp đi. À không, chuyển trường luôn ấy chứ.

Đúng vậy, nó sẽ chuyển trường. Mà không, tự dưng đòi chuyển trường ba mẹ sẽ mắng nó chết mất. Trời ơi! Chắc nó điên quá! Nó đã cố gắng quên Phong mà! Tại sao nó lại cứ nghĩ đến Phong cơ chứ? Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, là của Hà:

- Alô...

- Phong bạn nên không chở tao về được. Tao lấy xe máy về trước vì nhà có chuyện nhé. Lát Phong qua đón máy.

- Ơ.....Nó chưa kịp nói gì ngoài từ “ơ” thì Hà đã cúp máy. Như đang đứng giữa Nam Cực lạnh giá, người nó như đóng thành băng vậy.

Trời ơi, nó phải đi với Phong ư? Nó đang tìm cách né Phong mà? Biết vậy lúc này nó về cùng Hà thì tốt hơn. Nhưng mà...vậy cũng tốt, nó sẽ được đi cùng Phong, nói chuyện với Phong và biết đâu nó sẽ bày tỏ tình cảm với Phong.

KHÔNG, nó không được có suy nghĩ này. Phong là bạn trai của Hà, Hà lại là bạn thân nhất của nó. Thôi thì, chuyện tới đâu thì tới.

Nó mượn 1 cuốn sách “Tư vấn tâm lí học đường”, không biết nó muốn tìm hiểu gì trong cuốn sách này nữa. Vừa bước chân ra khỏi trường nó đã nhìn thấy Phong đứng chờ. Phong nhìn nó, mỉm cười. Đúng rồi, là nụ cười đó, chính nó đã làm Nghi thích Phong ngay từ lần gặp đầu tiên.

- Sao lâu vậy? - Phong hỏi nó.

- Ơ....À....UWhm, tại tôi mượn hơi nhiều sách đó mà.

- Nó cười, nụ cười chẳng thật tí nào. Nó ngồi lên xe, khi đã yên vị trên “con ngựa chiến” của Phong, ngồi phía sau, nó có thể nhìn thấy lưng Phong, nó không thể nhìn thấy gương mặt Phong nữa. Nhưng như thế lại hay hơn, nó không cảm thấy hồi hộp và cũng chẳng thấy run.

Trời sắp mưa to rồi, vậy mà Phong thì đạp xe lâu lắc. nó vội giục:

- Trời sắp mưa rồi đó, đạp xe nhanh lên kéo ước. Sao đi lâu vậy?

- Nghi tưởng mình nhẹ lắm hả? Nó bật cười, tự dưng nó cảm thấy không gượng gạo trong khi nói chuyện với Phong nữa.

- Dù sao thì cũng ước, từ từ về.- Phong nói.

Trời đổ mưa, mưa to lắm, 2 đứa chẳng có áo mưa hay dù gì cả, Phong cũng chẳng ngừng lại để trú mưa.

Thôi kệ, dù sao nó cũng đang thích dầm mưa. Như thế này chẳng phải lãng mạn lắm sao? Ước gì nó và Phong là một cặp, nó sẽ có cơ hội đi cùng Phong nhiều hơn, lâu hơn. Ước gì thời gian ngừng trôi để nó tận hưởng cảm giác này thêm lâu hơn.

- Nghi có điều gì muốn nói với tôi không?

- Không. Sao Phong lại hỏi vậy?

- Nghi không thắc mắc à?

- Chuyện gì - Nó hơi tò mò

- Chuyện tôi và Hà cặp nhau đó.

- À, không.

- Thật ư?

- Ờ...uh, thật. Sao Phong lại hỏi vậy, có chuyện gì à?
 - Chỉ là giả mà thôi, chuyện tôi và Hà cặp nhau chỉ là giả mà thôi.
 - Là giả ư? Giả thật ư? Nghi rất ngạc nhiên và không khỏi bang hoàng.
 - Đúng - Phong dừng xe lại - Để thử lòng một người, một người mà tôi rất thích, và tôi biết người đó cũng thích tôi nhưng không nói ra, từ lâu lắm rồi. Tôi muốn người đó không còn yếu đuối nữa. Tôi muốn người đó phải mạnh mẽ để sống, để yêu và được yêu. Người đó là bạn thân của Hà và Hà biết rõ người đó, mặc dù người đó chẳng nói gì với Hà cả. Nghi biết người đó là ai chứ?
- Khuôn mặt Nghi ướn, nó khóc ư? Hay chỉ là nước mưa, ừ đúng rồi là nước mưa. Không đúng, mắt nó rưng rưng, là nước mắt, nó khóc, khóc thật nhiều.
- Thật ư?
 - Đúng vậy.
 - Tôi thật ngốc đúng không?- nó vẫn cứ khóc.
 - Tớ ngốc lắm phải không?
 - Không đâu.
 - Nghi mau nước mắt thật đấy.Nó cười và lau đi những giọt nước mắt.Sau cơn mưa trời lại nắng. Ở kia bên đường là Tuấn và Hà đó thôi 2 đứa cũng ướn. Nó bật cười, nó sẽ xử con bạn thân sau vì đã dối nó và cũng cảm ơn cô bạn đáng yêu đó nữa.